

Череп Святослава

Микола Руденко

Коли понад Дніпром вляглася буря
І з тихих плавнів потягнуло сном,
Князь печенігів марнославний Куря
Підніс важкого келиха з вином.

Запита буде печенізька слава
Питвом заморським — не медком простим.
А княжий келих — череп Святослава,
Окутий гратовинням золотим.

Регоче Куря:
— Справа це рахубна —
Щоб руський князь позбувся голови.
Убила Святослава примха згубна —
Попереджати, що "іду на ви".

Вояка він хоробрий — це відомо:
Йому скорилась грецька сторона...
І печеніг, забувши про утому,
В звитяжний келих додає вина.

Поснули люди і замовкла криця.
На сідла і щити лягла роса.
Реве вода в підніжжі Ненаситця.
В степу останнє вогнище вгаса.

Поспівчуйай цим людям, добра ноче.
І не зважай на нерозумний сміх:
То п'яний Куря все іще регоче —
Бо легко Святослава перемиг.

А вдосвіта зажеврила росиця
У бескида над кам'яним плечем —
І там, де вир навколо Ненаситця,
З'явився лицар з золотим мечем.

То видиво а чи мара імлава,

Покликана чаклунством чи добром,—
Але могутня постать Святослава
Постала поміж небом і Дніпром.

Князь на півсвіту — розминутись ніде
Підняв десницю і промовив так:
— Чого регочеш, степовий сусіде?
Ти здавна до підступностей мастак.

Віддати тіло на поталу мухам —
Це не найгірший на землі кінець.
Пий з черепа мого, убогий духом,—
Я маю нині зоряний вінець.

Не поміняюсь долею з тобою —
Вже ліпше впасти з мертвими грудьми.
Якщо не здатні ми прожити без бою,
То треба ж бути і в боях
Людьми.